

prima instanță: V. Boico
instanța de apel: L. Popova, M. Moraru, A. Nogai

dosarul nr. 3ra-988/14

ÎNCHEIERE

17 septembrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte, judecătorul Galina Stratulat

Judecătorii Dumitru Mardari, Iurie Bejenaru,

examinînd chestiunea admisibilității recursului declarat de Ceachir Tatiana, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Ceachir Tatiana către Direcția Administrare Fiscală Buiucani, intervenient accesoriu Oficiul Cadastral teritorial Chișinău, privind contestarea actului administrativ, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 23 aprilie 2014, prin care a fost admis apelul declarat de Ceachir Tatiana, casată hotărîrea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 03 decembrie 2013 cu emiterea unei noi hotărîri, prin care acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată,

c o n s t a t ă

La 14 ianuarie 2011 Ceachir Tatiana a depus cerere de chemare în judecată împotriva Direcției Administrare Fiscală Buiucani, intervenient accesoriu Oficiul Cadastral teritorial Chișinău, privind contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că la 25 noiembrie 2010 prin intermediul serviciului poștal a primit avizul de plată a impozitului pe bunurile imobile pentru anul 2010.

Consideră reclamanta că avizul de plată a impozitului pe bunurile imobile pentru anul 2010, întocmit la 02 noiembrie 2010, este ilegal, deoarece dînsa nu are nici o datorie față de bugetul de stat, iar la 02 aprilie 2010 a efectuat plățile legale, inclusiv pentru anul 2010, despre ce a informat în scris și Direcția Administrare Fiscală sect. Buiucani, iar suma impozitului din avizul care a fost expediat în adresa ei o consideră eronată.

Indică reclamanta că pe parcursul anilor de nenumărate ori, prin încălcarea legislației, inclusiv și a Hotărîrii Guvernului nr.670 din 09 iunie 2003, Direcția Administrare Fiscală i-a prezentat cifre eronate și ilegale. Astfel, pentru anul 2009 s-a înaintat spre plată cu titlu impozit pe bunuri suma de 9560,19 lei, iar pentru anul 2010 suma de 4452,80 lei, pentru același imobil și spațiu.

Prin urmare, invocă reclamanta că acțiunile DAF Buiucani sunt acțiuni de formare artificială a datoriei, pentru a cere achitări forțate, care duc evident la deposedarea de proprietate privată și încalcă normele Codului Civil, Constituției RM și a Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Fundamentale ale Omului.

La 14 decembrie 2010 a depus cerere prealabilă în adresa IFS Buiucani, însă nu a primit nici un răspuns.

Solicită reclamanta de a declara nul avizul de plată a impozitelor pe bunurile imobiliare pentru anul 2010, întocmit la 02 noiembrie 2010.

Prin hotărârea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 03 decembrie 2013 acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, Ceachir Tatiana a atacat-o cu apel.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 23 aprilie 2014 a fost admis apelul declarat de Ceachir Tatiana, casată hotărârea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 03 decembrie 2013 cu emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea a fost respinsă.

La emiterea deciziei instanța de apel a constatat că hotărârea primei instanțe conține dispoziții contradictorii. Drept temei pentru casarea hotărârii primei instanțe a servit faptul că în partea de motivare a hotărârii din 03 decembrie 2013 instanța a ajuns la concluzia privind admiterea acțiunii, iar în dispozitivul ei acțiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată. Astfel, instanța de apel a stabilit că la adoptarea hotărârii au fost încălcate normele de drept procedural.

Rejudecând pricina în ordine de apel, instanța de apel a reținut că cele invocate de către reclamantă nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 26 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ întru anularea actului administrativ.

Instanța de apel a stabilit că Ceachir Tatiana deține în proprietate bunul imobil din str. E. Coca, 21 mun. Chișinău.

Conform art. 278 alin. (1) și alin. (2) Cod Fiscal, obiecte ale impunerii sunt bunurile imobiliare, inclusiv terenurile. Baza impozabilă a bunurilor imobiliare constituie valoarea estimată a acestor bunuri.

Conform art. 279 alin. (1) Cod Fiscal, evaluarea bunurilor imobiliare se efectuează de către organele cadastrale teritoriale în baza unei metodologii unice pentru toate tipurile de bunuri imobiliare în modul și în termenele stabilite de legislație.

Conform art. 280 alin. (1) lit. a) Cod Fiscal, pentru bunurile imobiliare cu destinație locativă (apartamente și case de locuit individuale, terenurile aferente acestor bunuri) din municipii și orașe, inclusiv din localitățile aflate în componența

acestora, cota concretă se stabilește anual de către autoritatea reprezentativă a administrației publice locale.

Conform art. 281 alin. (1) Cod Fiscal, suma impozitului pe bunurile imobiliare ale persoanelor fizice care nu sînt înregistrate în calitate de întreprinzător, precum și ale gospodăriilor țărănești (de fermier) se calculează anual pentru fiecare obiect al impunerii, pornindu-se de la baza impozabilă a bunurilor imobiliare, calculată conform situației de la 1 ianuarie a perioadei fiscale respective, de către serviciile de colectare a impozitelor și taxelor locale ale primăriilor cu participarea inspectoratelor fiscale de stat teritoriale.

Instanța de apel a stabilit că conform Programului de măsuri privind implementarea noului sistem de evaluare a bunurilor imobile în scopul impozitării, aprobat prin Hotărîrea nr. 670 din 09 iunie 2003 și Regulamentului cu privire la evaluarea bunurilor imobile în scopul impozitării, aprobat prin Hotărîrea nr. 1303 din 24 noiembrie 2004, evaluarea bunurilor imobile în scopul impozitării se efectuează de către organele cadastrale teritoriale.

La caz, temei pentru efectuarea calculării impozitului pe bunurile imobiliare situate pe str. E.Coca 21/1 cu nr. cadastral 010516260.00 și 0100516260.01 au servit datele OCT Chișinău despre valoarea bunurilor în scopul impozitării și deciziile Consiliului mun. Chișinău pentru anii corespunzători (f.d. 100-101).

Astfel, instanța de apel a stabilit că avizul din 02 noiembrie 2010 privind plata impozitelor pe bunurile imobiliare pentru anul 2010 este emis de către organul competent conform legislației în vigoare. Iar, în cererea din 02 aprilie 2010 depusă de șeful DAF Buiucani, reclamanta a recunoscut obligația sa privind achitarea impozitului imobiliar pentru anii 2007-2010 (f.d. 10 vol. I).

La 23 iunie 2014 Ceachir Tatiana a depus recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitînd admiterea lui, casarea deciziei instanței de apel și remiterea pricinii spre rejudecare în instanță de apel.

În motivarea recursului recurenta a invocat că instanțele nu au constatat și elucidat pe deplin circumstanțele cauzei. Astfel, indică recurentul că pe parcursul examinării pricinii, pîrîtul nu a prezentat probe care ar putea justifica datele din bonul de plată a impozitului pe bunurile imobile contestat. Invocă că pîrîtul nu a prezentat instanței prețul imobilului și calculul, care a dus la suma prezentată în avizul de plată. Instanța de apel și cea de fond nu au constatat cînd anume a fost reevaluat bunul imobil în scopul impozitării, deoarece legea permite doar odată la 3 ani, iar ei în fiecare an i-au fost prezentate spre plată sume diferite.

Astfel, după recurentă, la examinarea cauzei au fost încălcate normele de drept procedural, în sensul că faptele care se consideră a fi constatate nu au fost dovedite. Curtea de Apel nu a ținut cont de faptul că bonurile de plată anexate la dosar demonstrează faptul lipsei datoriilor față de buget.

Intimatul, Direcția Administrare Fiscală Buiucani, prin referință a solicitat de a considera recursul ca fiind unul inadmisibil.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat este inadmisibil.

În conformitate cu art.432 CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Ceachir Tatiana nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Astfel, analizînd actele cauzei Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ constată că argumentele formulate în recurs se limitează la situația de apreciere de către instanțele ierarhic inferioare a circumstanțelor de fapt a cauzei.

Instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recurs, în esența lor, sunt similare argumentelor invocate atît în prima instanță cît și în instanța de apel și sînt expuse asupra circumstanțelor de fapt și nu de drept, căroră instanța de apel le-a dat o apreciere corectă, avînd la bază cumulul de dovezi administrate în cadrul dezbaterilor judiciare, apreciate conform cerințelor art. 130 CPC.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, fără a se examina temeinicia lor.

Pe cînd, alte argumente invocate în recursuri nu au relevanță, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate și urmează a fi respins. Or recursul, exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), însă motivele recursului invocat în

speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat în mod corespunzător.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Ceachir Tatiana ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e

Recursul declarat de Ceachir Tatiana se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului, judecătorul

Galina Stratulat

Judecătorii

Dumitru Mardari

Iurie Bejenaru